

(78.)

Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Fővárosi Törvényszék útján

1. Fokú ítélet: 7. G. 41. 160/2012

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1644 -0 /2017
Erkezett:	2017 AUG 17.
Példány:	3
Melléklet:	21 db
Kezelőiroda:	

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK GÁLLI KÖZSÉGI KÖZTÖRSÉG	
Postán	2017 AUG 04.
IV.	2
MELLÉKLET	9
FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK	W160/12
UTÓIRATOK	7. G. 41. 160/2012

az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a és 43. § (4) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztjük elő:

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Kúria Gfv.30.383/2016/8. számon hozott ítéletének alaptörvényellenességét állapítsa meg, és semmisítse meg azt, mivel az sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1)-(2) bekezdését, XII. cikkét és a XIII. Cikkét.

A Indítványozók személyes érintettségét igazolja, hogy Indítványozók felperesek voltak a kúriai ítélet által lezárt ügyben.

A Kúria ítéletét Indítványozók jogi képviselője 2017. június 7-én vette kézhez tehát az Abtv. 30. § (1) bekezdése, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 28. § (2) bekezdése alapján az alkotmányjogi panasz határidőben kerül benyújtásra.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 52. § (5) bekezdése értelmében az Indítványozók kérik adataik zártan kezelését.

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” (Abtv. 29. §), ugyanis az Indítványozók tisztességes eljáráshoz való jogát alapvetően érinti az, hogy a Kúria – és a rendes bírósági eljárás kivételével az azt megelőző összes fórum (az Adóhatóság két szinten) – az ügy tárgyát képező ügy a jogerős ítéletben megállapított tényállást saját preconcepciójának megfelelően iratellenesen eltorzította és ítéletét e mindenfajta indokolás nélkül eltorzított, iratellenes tényállásra alapozta. Az Indítványozó már ezen a helyen hangsúlyozza, hogy panaszának tárgya nem a bizonyítékok bíróságok általi értékelése, hanem a vonatkozó indokolás hiánya, hiszen az indokolt döntés a tisztességes eljáráshoz való jog immanens részét képezi. A tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatos alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés az is, hogy a Kúria a saját korábbi joggyakorlatával szembemenve hozott döntést, így saját jogegységesítő funkcióját nem látja el, jogbizonytalanságot okoz. A tisztességes eljáráshoz való jogot sértette az is, hogy az eljárás több, mint 13 évig tartott, ami ellehetlenítette ezen okból is a követelés érvényesítését.

Az ügyben alapvető alkotmányjogi jelentőségű a vállalkozáshoz való jog sérelme is, mert az Indítványozók alvállalkozói voltak a perbeli alperes kizárólagos tulajdonában álló Kft.-nek, melynek csődbe menetele és felszámolási eljárás hatálya alá kerülése miatt alvállalkozói díjukat nem kapták meg, és ezen sérelem miatt bírósági jogvédelmet nem kaptak, mely jelenség alapvetően veszélyezteti a vállalkozói létet.

Az ügyben alapvető jelentőségű továbbá a tulajdonhoz való jog sérelme is, ugyanis az indítványozóknak ezen joga sérült azáltal, hogy az elvégzett munka ellenértékét nem kapták meg.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

I. A Tények

1. Indítványozók gazdasági társaságok, melyek az azóta felszámolás alá került és 2011. május 24-én jogutód nélkül megszűnt [REDACTED] alvállalkozói voltak. A [REDACTED] [REDACTED] – a per későbbi alperesének jogelődje – alapította 100%-os

tulajdonosként 1992-ben, ügyvezetőjét ő nevezte ki, 3 tagú felügyelő bizottságába 2 tagot a [REDACTED] delegált. A [REDACTED] ezzel a lépéssel gyakorlatilag bizonyos szerelési-karbantartási munkákat kiszervezett, és azokat felpiaci módon oldotta meg a továbbiakban. A két fél között ugyanakkor létrejött egy szindikátusi szerződés, melynek értelmében a [REDACTED] csak lehetett, ezeket a munkákat a [REDACTED] től rendelte meg. A [REDACTED] működésének kb. 80%-át ezek a megrendelések tették ki, melyeket a [REDACTED] kézi irányítása” alapján hajtott végre.

2. A [REDACTED] működési szerkezete elavult volt és az is maradt az évek folyamán, ezért a nem [REDACTED] től jövő megrendelések/versenytárgyalásokon rendszerint alulmaradt, de modernizációt célzó valódi lépések nem történtek, azt a tulajdonos [REDACTED] sem forszírozta. A [REDACTED] a szerelési-karbantartási munkákat gyakran olyan alacsony díj ellenében vállalta a [REDACTED] mint megrendelő felé, hogy a [REDACTED] tal realizált bevétel még az alvállalkozók díját sem fedezte. Mindezért 2003-ban a [REDACTED] fizetéseképtelenné vált, helyzetét hitelfelvétellel sem tudta rendezni. A [REDACTED] 2004 márciusában ezért mint tulajdonos a felszámolás mellett döntött.

3. Az Indítványozók – a [REDACTED] alvállalkozói – egymással szövetségre lépve tárgyalást kezdtek a [REDACTED] l, hogy a tulajdonát képező társaság tartozásaiért álljon helyt. Ezen tárgyalások nem vezettek eredményre, ezért az Indítványozók 2004. július 19-én keresettel fordultak a Fővárosi Törvényszékhez, melyben a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (Gt.) 173.§ (3) bekezdésében, valamint a Gt. 296.§ (3) bekezdésében és 297.§-ban foglaltakra hivatkozva kérték, hogy a Bíróság állapítsa meg a [REDACTED] korlátlan és teljes tulajdonosi felelősségét a [REDACTED] tartozásaiért és ítéljen meg kártérítést, mert közvetlen befolyása révén tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott és az ellenőrzött társaság kötelezettségeinek teljesítését komolyan veszélyeztette.

4. Különböző eljárási hibák miatt az elsőfokú eljárást 4-szer meg kellett ismételni. Az elsőfokú bíróság helyt adott az Indítványozók kereseti kérelmének. A fellebbezés nyomán eljáró Ítéletábrla helybenhagyta az elsőfokú ítéletet, a következő indokolással. Az üzletpolitika olyan tevékenység, mely akár több évre is meghatározza egy szervezet gazdálkodási koncepcióját. Az

ellenőrzött társaságra ez akkor jelent hátrányt, ha akár szándékosan, akár súlyos gondatlanságból úgy folytatja az uralkodó tag, hogy az nem szolgálja az ellenőrzött tag érdekeit vagy azzal kifejezetten ellentétes és emiatt az utóbbi fizetéseképtelenné válik és felszámolására kerül sor. Ebben a körben annak vizsgálata is szükséges, hogy a felszámolásra objektív okokból, vagy az uralkodó tag cselekményei vagy mulasztása miatt került sor. A jogerős ítélet megállapította ezen uralkodó tagi hátrányos üzletpolitika meglétét és így a [REDACTED] korlátlan és teljes felelősségét is az ellenőrzött társaság tartozásaiért.

5. A jogerős ítélet kiemelte, hogy a [REDACTED] külső objektív körülményekre nem hivatkozhat, mint pl. az élesedő építőipari versenyhelyzetre, mert az ehhez való rugalmas alkalmazkodást maga nehezítette meg a saját érdekeit az uralt vállalat érdekei elé helyező gondatlan magatartásával (pl. az ellenőrzött társasággal szemben alkalmazott díjak megállapításával, a pénzügyi kifizetések saját hatáskörben történő korlátozásával, az elavult, hatékonytalan működési struktúra több éven át tartó fenntartásával, a tőkepótlásra előírt jogszabályi kötelezettség elmulasztásával, stb.). Ez a magatartás azt eredményezte, hogy a [REDACTED] gyakorlatilag a [REDACTED] építőipari cégeként funkcionált, eszközei elavultak, a munkaerő elöregedett, a feladatokhoz képest magas volt a dolgozói létszám, és általánosságban gyenge volt a hatékonyság. Mindezen jelenségek orvosolására a [REDACTED] emmilyen hatékony lépést nem tett, hanem azt még saját előnyére használta ki.

6. A Kúria a jogerős ítéletet megváltoztatta és a keresetet elutasította. A Kúria álláspontja szerint a tagi felelősség eleve kivételes a társasági jogban. Az uralkodó tag kártérítési felelősségét a Kúria szerint akkor lehet megállapítani, ha tartósan hátrányos üzletpolitikát folytat, amit gondatlansággal nem, csak aktív lépésekkel lehet megvalósítani, melynek célja, hogy az uralkodó vállalatnál nyereség keletkezzen az uralt tag kárára. A Kúria jelen ügyben ilyen célt nem tudott megállapítani, amely következtetésre érthetetlen módon pusztán abból a körülményből jutott a Kúria, hogy a felszámolásra csak az alapítástól 10 év elteltével került sor. Továbbá, a Kúria álláspontja szerint „önmagában az, hogy egy tulajdonos a tulajdonában álló céget veszteségesen működteti, nem alapozza meg korlátlan felelősségének megállapítását”. Kúria azt sem fogadta el – pedig az eljárás iratai ezt alátámasztották – hogy a veszteségek fő oka az elavult, szocialista időkből megmaradt vállalati struktúra volt, hanem úgy vélte, hogy

annak oka legalábbis részben az alvállalkozókkal megállapodott magas díjak voltak (melyek kapcsán meghozott üzleti döntésekre az uralkodó tagnak egyébként szintén ráhatása volt). Végezetül a Kúria arra is utalt, hogy a felszámolás megkezdése után a még folyamatban lévő munkák befejezése az alvállalkozóknak előnyös volt, így ebben a körben nem lehet hátrányos üzletpolitikára hivatkozni. A tartósan hátrányos üzletpolitika meglétét tehát a Kúria összességében nem látta igazoltnak.

II. A bírói döntés alaptörvény-ellenességének oka

A tisztességes eljáráshoz való jog

7. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése deklarálja a tisztességes eljáráshoz való jogot. Az AB klasszikus megfogalmazásában: *„a tisztességes eljáráshoz való jog az Alkotmányban explicit módon nem nevesített, de az alkotmánybírószági gyakorlatban az 57. § (1) bekezdésébe foglalt független és pártatlan bírósághoz való jog, illetve a 2. § (1) bekezdéséből eredő eljárási garanciák védelmének egymásra vonatkoztatásából tartalmilag levezetett alkotmányos alapjog”* [315/E/2003. AB határozat].

8. A „*tisztességes eljárás*” (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint „*igazságos tárgyalás*”), hanem [...] az Alkotmány alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl – különösen a büntetőjogra és eljárásra vonatkozóan – az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt az – 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás *‘méltánytalan’* vagy *‘igazságtalan’*, avagy *‘nem tisztességes’* [6/1998. (III. 11.) AB határozat].

9. Jelen ügyben a Kúria ítéletéig – az eljárás eltúlzott hosszán kívül – az eljárás alapvetően tisztességesnek volt mondható alkotmányjogi értelemben. A Kúria ítélete azonban mindezt megváltoztatta. A Kúria ítélete, amely a Fővárosi Törvényszék elsőfokú és a Fővárosi Ítélőtábla jogerős, másodfokú ítéletét, illetőleg az abban foglalt részletes indokolásban foglaltakat, több

mint 13 év bírói munkájának eredményét és többek között a Kúria saját elvi bírósági határozatát és egy másik Kúriai bírósági határozatot sem vett figyelembe; azokkal minden indoklás nélkül szembehelyezkedett, holott ezek a határozatok az eljáró bíróságokat kötötték, indoklásukban részletesen hivatkoztak is ezekre (és a törvényesség talaján állva magának a Kúriának is figyelembe kellett volna vennie ezeket. A Kúria ezzel a lépésével súlyosan veszélyeztette a jogbiztonságot, hiszen ahelyett, hogy egységesítené a joggyakorlatot, minden indok nélkül eltért korábbi gyakorlatától. Ez az eljárás semmiképpen nem nevezhető tisztességesnek.

10. A Kúria azonban a Fővárosi Törvényszék mintegy hétoldalas, valamint a Fővárosi Ítéltábla hatoldalas, a tényállásra, a bizonyítékokra és az említett Kúriai határozatokat is figyelembe vevő jogalapra nézve részletes okfejtést tartalmazó indoklását és az ítéletek erre felépített, a felperesek keresetének helyt adó, tehát az alperest marasztaló rendelkező részét úgy helyezte hatályon kívül, hogy ítéletében az első és másodfokú bíróság álláspontjának sem a tényállásbeli, sem a bizonyítási sem a jogalap oldaláról azok érdemi cáfolatát nem adta. A Kúria a láthatóan „odavetett” három oldalas indoklásában – mely az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének sem felel meg – sem a jogerős ítélettel megállapított tényállást, sem annak bizonyítását nem vonta kétségbe; egyszerűen a saját határozataival is szembehelyezkedve az elsőfokú és a másodfokú jogerős ítélet által megállapított jogalap részleteit megállapításával negligálta és azokat el nem fogadva a 13 évi bírói munkát és annak eredményét hatályon kívül helyezte. Megismételjük, úgy, hogy a saját, 5 éve széles körben alkalmazott elvi határozatát (ti. a BH2012.295. sz. döntését) sem alkalmazta, hanem azzal ellentétes álláspontot fogalmazott meg.

11. További „átlátszó” jellegzetessége a Kúria ítéletének, hogy olyan indokolást tulajdonít a jogerős ítéletnek (és az alapjául szolgáló elsőfokú ítéletnek), amit azok nem tartalmaznak, a Kúria döntése tehát olyan fokon iratellenes, hogy az már önkényesnek mondható, ami szintén sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, hiszen ezen alaptalan megállapításokat a későbbiek folyamán nincsen módja megtámadnia az érintetteknek. Ecseteli ugyanis a Kúria ítélete, hogy ha a veszteség keletkezése objektív gazdasági folyamatokra, és nem az egyedüli (uralkodó) tag befolyásoló magatartására vezethető vissza, a felelősség nem állapítható meg.

12. Ilyen "objektív folyamatokra" azonban a jogerős ítélet nem alapította az ítéletét; éppen ellenkezőleg azt állapította meg, hogy a [REDACTED] veszteségei nem ilyen folyamatoknak, hanem a [REDACTED] mint egyedüli tag megfelelően és kétséget kizáróan bizonyított tartósan hátrányos üzletpolitikájának következményeként keletkeztek. A Kúria ítéletében arra hivatkozott, hogy a konszernjogi felelősség nem állapítható meg, ha *objektív külső okok vezettek az ellenőrzött társaság veszteségének felmerüléséhez*. Mivel ilyen objektív külső okokról az első- és másodfokú ítéletben szó sem esett, hiszen az első- és másodfokú bíróságok a négyszer megismételt eljárás eredményeként megállapították, hogy az alperes tartósan hátrányos üzletpolitikája miatt került fizetéseképtelen helyzetbe az ellenőrzött [REDACTED] (vö: I. fokú ítélet 31-32. old.: „A tartósan hátrányos üzletpolitikát a bíróság abban állapította meg, hogy az alperes gazdaságilag olyan függő helyzetbe **hozta és tartotta** a társaságát a szervezeti felépítésének kialakításán és konzerválásán keresztül, ami az alperesre kedvező volt azáltal, hogy a piaci ár alatt tudta a beruházásait megvalósítani és hátrányos volt a társaságra, azáltal, hogy a kényszerűen vállalt ajánlati árak a költségei fedezésére sem voltak elegendőek, az árbevételből hasznot nem tudott realizálni, így forrás hiányában a termelőeszközei korszerűsítéséről sem tudott gondoskodni, ami a versenyképességét tovább rontotta. Azt, hogy a [REDACTED] függő gazdasági helyzetben volt az alperestől, bizonyította az a nem vitatott tény, hogy a megrendeléseinek 70-80%-a az alperestől származott, külső megrendelései minimálisak voltak. Az alperes **nem eltűrte a társasága veszteséges gazdálkodását, hanem azt szándékos magatartásával maga alakította ki, tartotta fenn és használta ki saját előnyére**, amit bizonyított [REDACTED] tanú vallomása is, aki arról nyilatkozott, hogy az alperes tulajdonosi és megrendelői pozíciójával visszaélve a saját érdekei szerint irányította nagyberuházásait, döntött azok leállításáról, s az ezzel felmerült többletköltségeket, károkat az ellenőrzött társaság részére nem térítette meg, annak ellenére, hogy tudta, a veszteséget a társaság egyéb forrásból – éppen a szervezeti felépítéséből adódó hátrányos versenyhelyzete miatt – pótolni nem tudja.

13. Ez a függő gazdasági helyzet vezetett a társaság fokozatos eladósodásához és végső soron a fizetéseképtelen helyzet kialakulásához. A tartósan hátrányos üzletpolitika és a fizetéseképtelen helyzet kialakulása közötti ok-okozati összefüggés egyértelmű és közvetlen.”) ezért egyértelműen kijelenthető, hogy e tekintetben a Kúria tévesen állapította meg a tényállást és az alapeljárásban megállapított tényállástól eltérő tényállásra megállapításainak indokait (így

pl. az igazságügyi szakértői vélemény megállapításai figyelmen kívül hagyásának indokait) gyakorlatilag teljes egészében mellőzte; a helyes tényállás elfogadása esetén a kifogásolttal ellentétes tartalmú Kúriai ítéletnek kellett volna születnie. Más szavakkal: Az Indítványozók súlyosan sérelmesnek tartják, hogy nem ismerhetik meg indokait annak, hogy a Kúria miért tért el az első-másodfokú bíróságok megállapításaitól és miért állapított meg más tényállást, mint amit a bíróságok korábban 13 év alatt felderítettek.

14. Érdekes még ezzel összefüggésben megvizsgálni a Kúria ítéletének (34) pontjában foglalt érvelést is; itt a Kúria épp azt fejt ki, hogy álláspontja szerint mi vezetett az ellenőrzött társaság veszteségéhez – azonban látszólag tudomást sem vesz arról a körülményről, hogy az ellenőrzött társaság összes döntéseit az uralkodó társaság alperes befolyásolta; vagyis azt, hogy ha a "társaság nem tudta elfogadtatni az alperessel a magasabb alvállalkozói díjakat", vagy ha "a pluszköltségeket a társaság nem tudta az alperesre áthárítani", az egyértelműen az alperesi társaság döntéseinek (=szándékos magatartásának) eredménye. E ponton tehát a Kúria ítélete még saját indokolásával is inkoherenssé vált – hiszen maga állapít meg olyan szándékos uralkodó tagi magatartásokat, amelyek a Kúria álláspontja szerint az ellenőrzött társaság fizetésektelenné válását eredményezték és amely szándékos magatartások hiányára hivatkozva (az első- és másodfokú bíróságok által megállapított szándékos magatartásokat indokolás nélkül figyelmen kívül hagyva) a Kúria az elsőfokú ítéletet megváltoztatva elutasította a felperesek keresetét –, amely eljárás végképp nem egyeztethető össze a tisztességes eljárás követelményével.

15. A Kúria ítélete a Törvényszék és az Ítéltábla ítélete által is hivatkozott EBH2004.1038. sz. döntésével – vagyis a Kúria saját korábbi álláspontjával – is ellentétes; e döntés kapcsán a Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ellenőrzött társaságnak veszteséget okozó üzletpolitika objektíve akkor is hátrányos, ha a döntés tágabb értelemben racionális, mert a hátrányt a konszernen belül máshol jelentkező előny vagy veszteségcsökkenés kompenzálja, vagy esetleg meg is haladja. A törvényszék és az ítéltábla egyező álláspontra helyezkedtek abban a kérdésben, hogy az ellenőrzött társaság a perbeli jogeset során nem objektív külső körülmények okán szenvedett felszámolási eljáráshoz vezető veszteségeket, hanem az alperes ítéletekben részletesen kifejtett magatartásai okán – amelyek az uralkodó tag szempontjából

racionálisnak tűntek, azonban az ellenőrzött társaság szempontjából objektíve hátrányosak voltak. Ehhez képest a jelen beadvánnyal érintett Kúriai ítélet a tartósan hátrányos üzletpolitika fogalmát és az ennek kapcsán alkalmazható konszernjogi felelősség alkalmazási körét saját korábbi elvi határozataival szembemenve, indokolatlanul, illetve megfelelő indokolás nélkül túlzóan leszűkítette – ezáltal is súlyosan megsértve a felperesek tisztességes eljáráshoz való jogát.

16. Ezen túlmenően az Ítéletábra által is hivatkozott BH2012.295. számú eseti döntésével is szembement a Kúria kifogásolt ítéletében; e döntésben ugyanis a Kúria arra mutatott rá, hogy *tartósan hátrányos üzletpolitikát nem csak tevőleges magatartással, hanem az egyedüli részvényes saját gazdasági céljai érdekében tanúsított passzív magatartással, megfelelő intézkedések megtételének elmulasztásával is lehet folytatni.* Ezzel szemben a jelen panasz útján kifogásolt Kúriai ítélet (28) pontjában a Kúria arra a – saját korábbi álláspontjával homlokegyenest ellentétes – álláspontra helyezkedett, hogy *"a tulajdonos gazdasági céljáról csak aktívan elkövetett tartósan hátrányos üzletpolitika esetén lehet beszélni. Ilyenkor a tulajdonos célja, hogy az uralt társaságot tulajdonosként olyan módon irányítsa, mellyel az uralt társaságtól vagy közvetlenül vonjon el vagyont, vagy pedig közvetetten, mert ott azért keletkezik veszteség, hogy a tulajdonosnál - vagy az érdekeltségi körébe tartozó más gazdálkodó szervezetnél - nyereség keletkezzen."* A Kúria tehát a saját korábbi, 5 éve irányadó eseti döntésével ellentétes módon értelmezte a hátrányos üzletpolitika fogalmát - ami a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét eredményezi. A Kúriának az ítélezési gyakorlat egységesítése, a jogszabályi rendelkezések között fellelhető generálklauszulák (amilyen pl. a tartósan hátrányos üzletpolitika fogalma is) egységes tartalommal való megtöltése is törvényben rögzített feladata volna. Az Indítványozók tisztességes eljáráshoz való joga a Kúria e feladatának nem megfelelő ellátása okán is sérült.

17. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt észszerű határidőn belüli elbírálás követelményének érvényesülnie kell minden olyan eljárásban, ahol az érintett személy ellen emelt bármely vádról vagy valamely perben a jogairól és a kötelezettségeiről a bíróság dönt. Jelen ügyben az eljárás több, mint 13 évig tartott, ami nyilvánvalóan sérti a jogviták észszerű időben való befejezéshez való jogot, a támadott ítéletet tehát ezen okból is meg kell semmisíteni. Külön kiemelandó, hogy az eljárás rendkívüli elhúzódása miatt az Indítványozókat kézzelfogható kár érte; ti. az ügyben született jogerős ítélet által is rögzített

módon a bírósági gyakorlat szerint a konszernjogi felelősség megállapítása esetén az ellenőrzött társaság tartozásaiért felelős uralkodó tag a ki nem egyenlített tartozások után késedelmi kamatot is köteles fizetni, azonban késedelmi kamatot csak az ellenőrzött társaság jogutód nélküli megszűnése időpontjáig lehet felszámítani. Az Indítványozók az eljárás elhúzódása miatt tehát 2011. május 24. napját (ti. a [REDACTED] jogutód nélküli megszűnését) követően késedelmi kamatra nem tarthattak igényt; ez pedig – figyelembe véve az indítványozók több tízmillió forintos tökekövetelését és a több éves fizetési késedelmet – milliós nagyságrendű kárt okozott az Indítványozók oldalán, nem beszélve az elhúzódó eljárás alatt elszenvedett hátrányokról, a bizonytalanságról, a likviditási zavarokról, a perrel felmerülő idő- és energiaigényről és költségekről, stb.

A tulajdonhoz való jog sérelme

18. Az Alaptörvény XIII. Cikke értelmében mindenkinek joga van a tulajdonhoz. Jelen ügyben minden kétséget kizáróan sérült ez a jog, hiszen az Indítványozók a legalapvetőbb tulajdoni formától, a pénzüktől fosztattak meg. Ennek oka az volt, hogy alperes [REDACTED] bűnös hanyagsága okán a tulajdonát képező cég nem volt képes kifizetni az Indítványozóknak az elvégzett munka ellenértékét. Ez az összeg az Indítványozókat illette meg, joggal várhatták, hogy a munkájuk ellenértéke megfizetésre kerül. Az ilyenfajta várományokat alkotmányjogi védelemben is kell részesíteni, ez egy modern piacgazdaság alapvető jellemzője. A Kúria ezt nem tette meg, pedig lehetősége volt rá, ezt a hibát most az Alkotmánybíróságnak kell orvosolnia.

A vállalkozáshoz való jog sérelme

19. A tulajdonhoz való jog sérelméhez hasonló logikán állapítható meg a vállalkozáshoz való jog sérelme is, melyet az Alaptörvény XII. Cikke biztosít. Minden vállalkozás alapvető jellemzője és működésének alapfeltétele, hogy megfelelő bizonyossággal számíthat arra, hogy üzleti partnerei az elvégzett munka ellenértékét számára megfizetik. Ennek a jognak az a esete az, hogyha a vállalkozási tevékenység ellenértéke megfizetésére azért nem kerül sor, mert a másik fél súlyosan mulasztott, akkor ez a jog bíróság előtt kikényszeríthető legyen és végrehajtható is. Amennyiben ez elmarad, úgy a vállalkozói lét alapjaiban kérdőjeleződik meg, teljesen kiüresítve ezt a jogot. Jelen ügyben pedig pontosan ez történt, a Kúria a tényekkel és a

korábbi – helyes – joggyakorlattal ellentétes döntése a vállalkozáshoz való jogot alapjaiban rengette meg.

KÉRELEM

A fentiek alapján kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Gfv.30.383/2016/8. számon hozott ítéletének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1)-(2) bekezdését, XII. cikkét és a XIII. Cikkét.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben kérelmünknek bármilyen hiánya volna, úgy szíveskedjen társaságainkat ésszerű határidő tűzése mellett a hiányok pótlására felhívni. A kérelmeink méltányos elbírálását tisztelettel előre is köszönjük.

Kelt: Budapest, 2017. augusztus 4.